

Albina

BUCUREȘTI
REVISTĂ - POPULARĂ

apare
în fiecare Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
P. Gârboviceanu
G. Coșbuc
General P. V. Năsturel
G. Adameșcu
I. Țeșcu
P. Dulfu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Gr. Teodossiu
Const. C. Pop.-Tașcă.

Văzând că cu toate repetatele noastre avise, un mare număr de abonați, comandamente militare, primării, etc., nu ne-au trimis micul cost al abonamentului, deși suntem în a 9-a lună din anul al 8-lea, iar unii abonați deși ne datoresc pe 2 și 3 ani, totuși n'au răspuns rugăciunii noastre, ne-am văzut din nou siliți a face sacrificiul de a trimete chitanțele spre a fi incasate prin oficiile poștale.

Rugăm dar pe D-nii abonați să achite chitanțele ce le prezintă factorii, sau să dea banii când sunt avizați, de oarece cheltuelile acestui soi de incasare reduce abonamentul la 4 lei, iar dacă chitanțele sunt refuzate, atunci cheltuelile de inapoiere și de retrimetere sunt atât de grele, încât aproape egalează costul abonamentului. Nădăjduim că D-nii abonați vor ține socoteală de sacrificiile ce facem, și nu ne vor pricinui neplăceri și pagubă, ci își vor achita datoriile.

Abonații cari ar fi plătit abonamentul vreunei persoane în numele nostru, sunt rugați a nota pe dosul chitanței numele persoanei căreia a plătit și data când au făcut plata; aceasta pentru ca noi să putem cere banii dela acele persoane; celor ce datoresc pe mai mulți ani și nu achită măcar unul, li se va suprima imediat trimiterea revistei.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Cărțile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: No. 1. *Din Țara Basarabilor*, de G. Coșbuc; No. 2. *Foloasele învățaturii*, de P. Dulfu; No. 3. *Minunea vieții și cheia lumii*, de Th. D. Speranția; No. 4. *Grădina de le-gume*, de Ioan Hășegauu; No. 5. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 6. *Avem cu ce să ne mândrim*, de T. Duțeseu-Duțu; No. 7. *Medicul poporului*, de Dr. I. Felix; No. 8. *Biserica Ortodoxă Română*, de I. Mihălceseu și Victor Puiu; No. 9. *Ștefan cel Mare*, de Alex. Lăpădatu; No. 10. *Ce se poate învăța dela un drum lung*, de Dr. I. Simeonescu.

Prețul unui exemplar e 15 bani. Vânzătorilor se dă cu 10 bani exemplarul. Tablourile apărute în Editura Societății «Steaua» sunt: *Ștefan cel Mare* și *Majestatea Sa Regelc*.

Prețul unui exemplar e 40 bani. Vânzătorilor se dă cu 30 bani exemplarul. Orice comandă pentru publicațiunile Societății, se va adresa d-lui I. St. Rasidescu, administratorul publicațiunilor, la Institutul de Arte Grafice Carol Göbl, Str. Doamnei No. 16, București, unde se află depozitul general.

NB. — **Fiecare membru al Societății „Steaua”, care și-a plătit cotizațiunea cu începerea anului 1905, primește anual 6 publicațiuni ale Societății, începând cu No. 10.**

decât puțin timp chiar de dormit. Le știi în întregime aceste și totuși vin și eu să-ți fac o rugămintă. Mă mângâi că ruga mea nu e sprijinită de cercurile oficiale de care ascuți; prin aceasta îi ridic sila chestionarelor trimese prin minister. De vei avea timp și plăcere vei ascultă rugămintea mea și vei îndeplini-o mai cu drag; de nu, nu vei auzi vre un banat, nici dela revizor, nici dela inspector. Eată despre ce este vorba.

Din cele ce ai învățat prin școli și cât ai mai cetit prin cărți, de sigur știi că pământul nostru nu a fost pururea tot așa cum este astăzi; că fața lui s'a schimbat cu vremea cumsă schimbă fața tuturor lucrurilor. Așa fiind, prin locurile pe unde este satul d-tale, n'a fost totdeauna aceleași dealuri și văi, nici nu au umbrit aceleași păduri. Ba chiar mai mult! A fost un timp când pământul din ținutul d-tale eră numai o apă, în care își duceau viața o sumedenie de animale a căror urmași nu se întâlnesc astăzi decât în Marea-Neagră bună-oară. Dacă, printr'o minune omul ar putea privi fața pământului de acum milioane de ani în urmă, nu l-ar mai cunoaște, pentru-că înfățișarea lui geografică ar fi cu totul alta decât cea de acum. Dacă privirea lui ar fi căzut din întâmplare pe locul unde acum suntem așezați noi Românii, ar vedeă animale de cari nu se pomenește să trăiască azi pe undevă. Ar fi văzut elefanți cu câte patru colți, cai cu câte trei degete la picior, cămile sălbatice păscând prin șesurile Olteniei etc. Dacă i s'ar fi înfățișat înaintea ochilor pământul când eră mai tânăr, încă, omul ar fi crezut că vedeă balaurii și zmeii din povetșile lui Creangă sau ale lui Ispirescu. Și tot așa, în diferite vremuri, alte soiuri de animale au trăit pe fața pământului, după cum pe bucata țării noastre nu am trăit numai noi Românii ci înaintea noastră au trăit Romanii și Dacii, înaintea acestora alții cu alte obiceiuri și tot așa mai departe. Nimic nu e mai schimbător decât viețuitoarele. Se poate să te întrebi: Ei, dar d-unde putem noi ști ce fel de animale au trăit cu milioane de ani în urmă pe pământ și dacă în locul țării noastre eră pe atunci o mare shuciumată ori un lac întins? Putem ști, în acelaș chip cum am aflat că au trăit Asirieni ori Babiloneni, cum erau obiceiurile lor, cum se purtau, ce isprăvi au făcut. Pământul are ascuns în el înscricțiuni ca și ruinele cetăților vechi. Pe aceste le dezgroapă archeologii, cetindu le cu trudă; din istorisiri răzlete fac o întreagă și firească povestire, pe care o scriu pentru toată lumea de pare că au trăit cu vechii Asirieni sau Greci. Inscricțiunile pământului le descifrează geologii. Geologia nu e decât istoria pământului de când s'a format și până în zilele noastre.

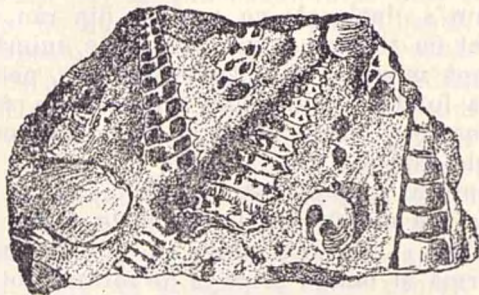
Iată cum să păstrează acele hrisoave ale pământului. Vei fi observat și d-ta pe malul râului ce trece prin sat fel de feluri de scoici; unele sucite pare că ar fi un rac de scos dopurile, altele ca niște străchinuțe ori covățele. Aceste sunt îmbrăcămintele apărătoare ale unor animale ce trăesc în apa râului. Când apa a venit mare, ea s'a întins peste întreg patul ei. Când s'a retras, unele animale nu au putut să-i urmeze; ele au rămas pe

uscat, unele au murit, neputând trăi fără apă. Carnea lor a putrezit; învâlișul făcut din piatră s'a păstrat. Venind apă mare în mai multe rânduri le-a acoperit cu mâl, păstrându-le pentru totdeauna. Nu ți s'a întâmplat să vezi în malul surpat al unui râu scoici sau culbeci (melci)? Ele sunt «vârâte în pământ» în felul arătat. Așa cum s'întâmplă cu scoicile din râu, și se întâmplă și s'a întâmplat cu toată acea sumedenie de animale ce trăesc în apa mării. După moartea lor, părțile vârtoase, petroase, din trupul lor, cad la fundul apelor, sunt acoperite de pământ și îngroapate pentru veșnicie. Marea cât e ea de mare, tot poate se seca și băltoagele din șes.

Coaja pământului însă e destul de sbuciumată; ea e sfărâmată în bucăți; încrețită etc. Mișcările ce ea le suferă abia când și când sunt simțite și de noi; zicem că se cutremură pământul. La cele din urmă și marea cât e ea de întinsă, tot poate să sece, ca și băltoagele din șes, fundul ei poate să fie ridicat ca niște munți mândri, în care apa râurilor brăzdează văi adânci. Și astfel noi, când pornim pe o asemenea tăetură în coaja pământului, avem înaintea ochilor un fund vechiu de mare; iar dacă ne uităm mai cu luare aminte pe păreții rupturilor din văi, nu ne prinde mirarea când scoatem din piatră scoici, culbeci (melci), arici de mare, une ori așa de frumos păstrați, în cât ai crede că mână de om i-a vârat în mal, după ce i-a curățit și i-a spălat cu multă îngrijire.

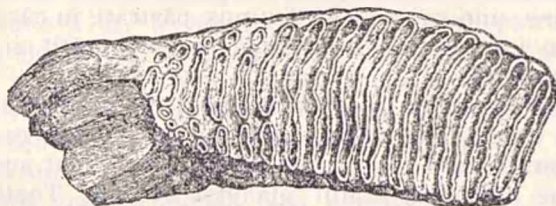
Iată mă-s ajuns și la ținta rugăminței mele. Mă vei ertă dacă am început dela Adam, spre a aduce vorba despre ceea ce deodată trebuia să spun. Urmele acele ce le găsești în pământ sunt inscripțiunile ce ne povestesc traiul planetei noastre. Toată lumea le poate culege, dar puțini pot ascultă povestea trecutului ce ele o șoptesc. Pentru aceasta trebe multe cărți, multă trudă și deci mult timp. Cum însă între oameni munca e împărțită, de descitrea documentelor pământești se ocupă numai unii oameni, pregătiți în acest scop. Dar pașii lor sunt mărunți; ori cât s'ar căzni ei nu pot vizită toate văile și toate râpele din țară, spre a adună cât mai multe inscripțiuni de acest soi. Când le ajută alții la adunat, treaba merge mai repede și mai bine. Aici e rostul rugiei mele. Când *din întâmplare* dați peste un culcuș de asemenea urme ale vechilor viețuitoare, oprește-te puțin; strânge din ele, cât îți îngăduie vremea și păstrează-le în vreun colț din cancelaria școalei. Azi una, mâine alta, comoara documentelor pământești crește. Când s'au adunat mai multcele, trimetețile într'un pachet postal — plătit sau neplătit, după pungă și dragoste — sau la profesorul de geologie dela Universitatea din Iași sau la cel dela Universitatea din București. Alte ori vine vreun sătean cu vestea că a găsit niște «măsele sau ciolane (oase) de uriaș», la săparea udei fântâni (puț). Nu le lăsă în seama lui; în necunoștință el le sfarmă, le împrăstie și se perd în acest chip mulțărămașite prețioase pentru știință. Mergi la fața locului, adună și cea mai mică frântură de os, căci ce-a fost sfărâmat să poate

întregi ușor. Dacă scheletul «uriașului», cari nu e decât un elefant vechiu în cele mai multe cazuri, se află întreg, dați de știre cât se poate mai de grabă celor ce se ocupă cu geologia, spre a lua măsuri să fie dezgropat cum trebuie și în întregime. Numai

O piatră cu scoici în ea.

un stat! Totdeauna însamnă pe o bucată de hârtie locul amănunțit unde s'au găsit *fosilele* (așa se numesc urmele viețuitoarelor), spre a nu se amestecă unele cu altele din locuri diferite; de

O măsea de elefant vechiu (măsea de uriaș).

asemenea dacă ți-e cu puțință sfarmă și o bucată din stânca sau peatra în care sunt îngropate fosilele și trimete-o la un loc cu ele. Va fi ispravă cum să cuvine și ce vei adună de folos. Ț'aș mai da o învățătură; mă tem însă că te vei supăra zicând că la atâta lucru te pricepi și d-ta. Supărarea poate să-ți treacă iar învățătura nu strică când e spusă de două ori. Trimețând fosilele ia sama și învălește pe fiecare în parte cu câte o bucată de hârtie; pe cele mai gingașe, ce se pot slărmă lesne, poți să le învălui mai întâiu în vată, lână ori călți de cânepă. Printre ele pune lân ori paie multe, ca să nu se vatăme lovindu-se unele de altele. Acele cari sunt dintr'un singur loc ori le învălești în hârtii colorate în acelaș fel sau pui la fiecare din ele câte un colț de hârtie pe cari scrii locul sau faci un anumit semn. Urmând povețele aceste să fii sigur că pachetul trimes poate să facă și drumul la America!

Drept încheiere să-ți mulțămesc și curiozitatea, care am auzit-o dela mulți, chiar ca d-ta. La ce folosesc aceste fosile? De ce să le cauți pretutindeni, să le dai mare grijă, să cheltuiești atâta muncă spre a le studia? Cunoscându-le, îți dai samă de felul

animalelor ce au trăit odată pe pământ, afli cum s'a schimbat neconținut spre a ajunge la cele de azi. Acesta e interesul general. Este însă și un folos practic. S'a făcut la noi mare vâlvă în anii din urmă în jurul petrolului. Vei fi aflat și d-ta de prin ziare. Ori cine are un petec de pământ, mai ales pe la munte, sfredelește doar, doar va da de petrolul. Tot așa mai e în pământ sare, pietre de construcții ș. a. Acuma presupunem că straturile ce cuprind aceste produse naturale, folositoare omului, au în ele fosile. Geologul le studiază, vede ce fel sunt și din ce vreme; cunoaște deci vechimea pământului ce le cuprinde. În alte locuri departe de cele dintâiu din întâmplare să găsește în vre-o râpă fosile la fel; atunci geologul spune că ele sunt de aceeași vrâstă iar straturile de pământ din care s'au cules pot să cuprindă și el petrol, sare ori gips, după cum cuprind și straturile din localitatea cealaltă. Astfel fosilele, studiate de geolog, pot să ne dea un sprijin la aflarea bogățiilor ce sunt ascunse în pământul țării noastre. Ascultând rugămintea mea, nu numai că vei contribui și la dezvoltarea geologiei după cum ai contribuit la celealte științe, dar vei putea să dai mână de ajutor și la cunoașterea bogățiilor sub pământ.

Incheiând, nu pot decât să te rog a-mi ertă aceste râuduri nechemate, încredințându-te totodată de dragostea și stima ce ți-o păstrează colegul d-tale.

D-r. I. Simionescu.

Profesor de geologie la Universitatea din Iași.

Din domnia lui Constantin Mavrocordat (1).

Punga lui Constantin Mavrocordat! Nu credem să fi fost așa de plină. L'am văzut arătând Țării că de abia putea plăti dobânzile. Insurat de tânăr cu fata lui C. Rosăt Vornicul «fată fecioară, frumoasă și înțeleaptă». Curtea lui eră o casă cinstită și traiul curat moldovenesc. Știm de exemplu că la Curte se mânca multă mămăligă cu brânză, cum ne-o dovedesc următoarele porunci ale Cămărei! «Către Vornicul de Câmpu-lung, să dea douăzeci putini de brânză bună, ca de 2—3 vedre una, să fie pentru masa gospod . . . precum a fi prețul»; și alți Vornicilor de Bârsani din Cașin și Soveja «să trimită douăzeci cași de cei mari și douăzeci burduji de brânză de cea bună, ca să fie pentru masa gospod . . . cu plată».

Timpul nu ne mai permite, a ne ocupa și cu măsurile luate de către Constantin Mavrocordat *pentru școale*; și nici «Condică» nu ne dă nici o cunoștință nouă în această privire.

Un lucru e sigur: urmând calea deschisă de către Șerban Cantacuzino și Constantin Cantemir și continuată de către Con-

(1) Vezi No. 38.

stantin Brâncoveanu și Nicolae Mavrocordat, Constantin Vodă a acordat luminata sa protecțiune tuturor învățaților greci și tuturor tinerilor doritori de lumină din toate țările ortodoxe. Și dacă în veacul XVII, dintre toate cetățile drept credincioase, Iașul lui Vasilie Lupu s'au socotit singurul vrednic de a primi în sânul său pe reprezentanții ortodoxiei adunați în Sinod; dacă aceea, în mărețea capitală a Moldovei s'a întocmit definitiv Crezul Bisericii Ortodoxe prin aprobarea *Mărturisirei de credință*, opera unui Moldovan Petru Movilă, ajuns Mitropolit la Kiev; Veacul XVIII nu e mai pre jos în această privire. Cu 160 de ani în urmă, cetăți strălucite odinioară în lumea ortodoxă: Constantinopole, Ierusalim, Antiochia, Alexandria, erau cetăți turcești; pe acele timpuri pe zidurile Atenei, Belgradului, Ochridei, fălăia stindardul Semilunei, clopotele nu mai sunau; sfintele moaște și icoanele sfinte nu puteau fi scoase de prin biserici; iar serviciul divin se făcea ca pe furiș și orice avânt spre lumină era înlănțuit. În acele vremi grele, în Țările Române, Crucea strălucea pe miile de biserici și mănăstiri; serviciul divin se făcea cu pompa obișnuită odinioară la Curtea Impăraților bine credincioși, și *Academiile grecești din București și Iași*, străluciau cu o viie lumină, care radia departe, departe până în cele mai depărtate regiuni ale Răsăritului ortodox. Dar se zice că acesta era un mijloc de a greciza pe Români. Slabă argumentare: Cantemir și Brâncoveanu să caute a greciza pe Români? Să mai adaoge că ne-au costat foarte mult; că Românii au trebuit să muncească mult și să cheltuiască mult pentru asemenea Instituțiuni. Da, este adevărat. Făclia se consumă cât luminează; dar ea a ținut pentru noi câteva ceasuri locul Soarelui pe pământ. Fericite popoarele, care au avut norocul să țină sus, măcar o clipă, făclia Culturii. Și aceasta a fost așa de mare lucru, în veacul XVIII, că, astăzi, învățații greci se trudesă să ne răpească această onoare, încercându-se a dovedi că n'a fost mai nimic de aceste Academii. În acest punct, ce se unesc pe deplin în păreri cu unii din istoricii noștri. Se mai aduce, în fine, un ultim argument în contra acestor școli; erau numai pentru Greci și măsura lui Constantin Mavrocordat de a nu primi în funcțiuni decât numai pe cei cari vor fi urmat cinci ani în Academie, însemnă a deschide Grecilor funcțiunile statului. Școalele nu erau numai pentru Greci și n'avem decât să ne amintim de Boierii noștri din a doua jumătate a veacului XVII, pentru a ne formă convingerea că era în țările noastre o adevărată cultură; că se citea mult și, mai ales, se cugeta mult; că eram vrednici de o soartă mai bună, pe care o meritam prin pregătirea noastră în toate privirile. Noi, când am început a ne croi o soartă mai bună; când am început a ne bucura, de oarecare libertăți; nu eram o gloată de mojiți ignoranți, cari înțeleg prin libertate pulința de a se măcelări unii pe alții. În curs de trei sute de ani numai un domn a fost ucis prin o conspirație cu caracter politic, Gaspar Grațian; și această faptă.

a fost înfierată de Miron Costin, și de contemporani. Interesele Puterilor europiene ni-au dat mână de ajutor la Renașterea noastră națională; dar ele ne cunoșteau bine prin Consulii lor, prin agenții lor, prin scriitorii lor. Și când Împăratul Napoleon al III-lea anunță lumii că ar voi să formeze un Bulevard pentru Europa la gurile Dunărei, el eră încredințat că acest bulevard va fi încredințat pe mâni bune. Ce erau căpeteniile noastre din prima jumătate a veacului XIX, o știm din corespondența lor, din părerile lor și Obșteștile Adunări, din discuțiunile din Divanurile Ad-hoc, precum și din măsurile luminate, naționale. cumiști, și chibzuite ale celor întâi Domnitori Români. Politică cuminte, discuțiuni în care interesele personale erau prea puțin în joc, un ton de bună creștere în luptele politice și în articolele din gazete, și, mai pre sus de toate, dorința pentru fiecare de a face și el ceva, de a se însemna și el prin ceva, de a pune și el o pietricică cât de mică la înălțarea edificiului național. Foarte mulți din această generațiune erau oameni coști la sfârșitul Regimului fanariot; mulți dintre ei nu călătorise de loc prin străinătate, și cei cari studiaseră în Apus puteau fi numărați pe degete. Unde se pregătiseră acești bărbați? În țară și sub direcțiunea profesorilor greci. Vedeți dar că tot a rămas ceva dela acei oameni învățați și că tot s'a prins ceva și de Români. Vedeți ce spune D. Ghica în «scrisorile» sale și în «Convorbiri Economice».

* * *

Care este dar părerea noastră asupra Țărilor române în cursul veacului al XVIII-lea? Epoca zisă a Fanariotilor a fost o epocă tristă, cum ziceam la început; erau timpuri de urgie; dar, mulțumită Românilor, cari s'au ținut de politica lui Mircea cel Bătrân și a lui Ștefan cel Mare, Țările românești au rămas în picioare. La jumătatea acestui veac, Ungaria căzuse sub stăpânirea Austriei, după ce, două sute de ani, fusese stăpânită de către Turci; Polonia, atât de puternică odinioară, aveă să fie ștearsă în curând din rândul popoarelor libere. Dela marea Baltică și până la Archipelag, popoarele din Răsărit care umpluse odinioară Istoria cu faima lor; Greci, Poloni, Unguri, Sârbi și Bulgari, erau încătușați sub stăpâniri străine. Numai Români, numai Moldova și Muntenia aveau autonomia lor, numai ele își aveau administrația lor națională, și numai spre ele se îndreptau ochii ortodocșilor persecutați... De aici le veneă mângâierea; de aici le venia ajutoare; de aici căpătau lumina.

Tronuri șubrede în Principatele Române, în adevăr, dar erau tronuri creștine, și mult mai neatârinate decât ne închipuim. Dar plătiām sume colosale la Țarigrad? Ce sume nu ar fi plătit Ungaria și ce sacrificii nu ar fi făcut Polonia, numai să se poată mențineă în semi-independenta noastră! De aceea cred că suntem nedrești când astăzi, Români liberi într'un Regat liber și independent, suntem așa de aspri cu cei cari s'au chinuit atât de mult, au făcut atâtea sacrificii, ca să ne lase o patrie de sine stătătoare. Să nu renegăm deci nici o parte din trecutul nostru;

să nu blestămăm nici o parte din Istoria noastră. Suntem solidari cu strămoșii noștri, și la bine și la rău; și îi admirăm pentru că au avut dibăcia a se strecură prin mijlocul urgiilor de care erau zilnic învăluți.

Iar în cât privește pe Constantin Nicolae Mavrocordat, vă rog să vă aduceți aminte că el a fost contimporan cu Ludovic al XV-lea al Franței, cu Elisabeta din Rusia, cu August al III-lea din Polonia, și cu alții asemenea acestora. Amintiți-vă de turpitudinile dela curtea celui întâiu, de cuvintele lui Frederic al II-lea relativ la țarina Rusiei, de cele ce se petreceau la curtea regelui polon; și atunci, faceți comparațiune și trageți concluziunea singuri. Mulțumită publicației d-lui Iorga, ați văzut o parte numai din activitatea lui Constantin Vodă. Ce ar fi dacă prin o fericită întâmplare, s'ar găsi și publică corespondența lui la Constantinopole! Din câte cunoaștem însă credem că în Istoria Românilor se cuvine să ocupe un loc de seamă, inteligentul și dibaciul Constantin Nicolae Voevod, care în acele timpuri a putut domni, fără întrerupere *nouăsprezece ani*.

* * *

Mai înainte de a încheia mă simt dator a vă ruga să mă iertați pentru multe citațiuni ce am făcut. Le am făcut anume, cu scop. Marele istoric Michelet a zis: *«l'histoire c'est une resurrection»*. Aceasta însemnează că istoricul este dator să învieze trecutul și să ni-l prezinte înaintea noastră așa cum a fost el, bun ori rău, mândru ori umilit, cu vorbirea lui, cu moravurile lui, cu bucuriile și durerile lui, cu ideile lui. Care istoric însă este în stare a îndeplini această cerință? Feriți-vă de Istorici! Istoricul e om, cu credințele lui, cu convingerile lui, care îl fac să vadă trecutul prin prizma ideilor sale. Sunt Istorici creștini și unii liber cugetători; sunt istorici liberali și alții conservatori; unii sunt reacționari, iar alții socialiști. Și se întâmplă ca adesea ori un Istoric în loc să ne prezinte trecutul cum zice Michelet, găsește în istorie un mijloc de propagandă, dacă nu și de reclamă. Și atunci nu mai vedem trecutul cum a fost el, ci cum ni-l prezintă Istoricul din punctul de vedere al tendințelor sale.

De aceea, mai repet încă odată: nu vă lăsați numai pe Istorici. Voiți să cunoașteți o epocă, ori o persoană din trecut? Adresați-vă la martorii contimporani; consultați *«Documentele»* timpului. Citiți *«Letopisețile»*; deschideți *«Archiva Istoriei»* a lui Hasdeu; nu vă îngroziți de voluminoasele *«Documente Hurmuzachi»*; citiți *«Studii și Documente»* publicate de Iorga; filuiți *«Uricariul»* lui Codrescu și atunci numai veți putea zice că ați trăit un moment în epoca pe care ați dorit să o cunoașteți; atunci veți putea pretinde că ați trăit un moment cu strămoșii; că ați plâns la durerile lor și v'ați entuziasmat de succesele lor. Atunci veți putea zice că ați cunoscut, măcar în parte, Trecutul din care s'a născut Prezentul, părintele Viitorului.

(Finit)

Petru Rășcanu.

6 patimă primejdioasă.

Intre relele, cari ruinează sănătatea și prăpădesc astăzi mulți oameni, este și necumpătul la băutură. Cu drept cuvânt a zis odată un învățat, că beția aduce mai mult rău omenirii decât ciurma și foametea, și chiar decât rășboiul. Ea face din om neom și-l duce fără de voie la spital și la inchiisoare, și-l duce înainte de vreme groapă, îi pocește copiii, îi stinge neamul, în sfârșit vără sufletul omului în focul nestins al Iadului.

Fiecare poate ști ce s'a întâmplat măcar unui bun prieten al băuturilor spirtoase. Și eu cunosc povestea unui asemenea om și voi arăta-o, ca din ea să culegem învățături pentru felul de traiu al nostru și al copiilor noștri iubiți (1).

1.

Radu Calomfir eră un lucrător de ispravă. El munciă în fabrica de zahăr din orașul Roman. Toți cei cari îl cunoșteau, îl iubeau pentru bunătatea, pentru veselia și pentru cinstea lui. Ți-eră mai mare dragul să stai cu el de vorbă. Ce chip deștept, ce ochi vioi și frumoși aveă! Ce om sănătos și voinic mai eră!

Mai mulți din vecinii lui își puseră în gând să-și dea fetele după el. Toți îl poftiau pela ei, ca să se înțeleagă; dar dintre toate, Calomfir puse ochii pe Săftica, fata altui lucrător. Eră o fată drăguță și bună, atât de bună, că toți îi ziceau: «Mielul lui Dumnezeu». Pe ea o luă de nevastă Colomfir, că cu ea se potrivea mai bine la gânduri și la fire.

2.

Căsnicia mergeă de minune. Și Radu, și Săftica, și socrii lor erau mulțumiți. Și cum nu erau să fie mulțumiți, când Radu eră un om fără cusururi, iar Săftica o femeie așezată, iubitoare, bună gospodină și bună soție.

Mulțumirea lor fu și mai mare, în ziua când ei dobândiră un copil:

Dragul tatii copilaș,
Dragul mamei îngerăș!

Seara, când Radu se întorcea acasă dela lucru, își uită de oboseală, uitându-se cu drag la copilul iubit, desmierdându-l în brațele sale și jucându-se cu el. Eră vioiu, sănătos, rumen și deștept copilașul. Bine ziceă lumea, că-i seamănă tatălui!

Cât de bine eră în odaia lor! Toate lucrurile erau așezate frumos la locul lor. Vorba ceea: masa masă, casa casă. Așa trebuie să fie orice bun gospodar!

3.

Copilul împlinise un an. Cât de veseli erau părinții lui în acea zi! Un an este mare lucru în vieța unui copilaș. Atunci, Radu cumpără nevastei sale un buchet de flori, iar copilașului o jucărie, pe care îi scrisese numele lui și anul.

(1) Subiectul acesta a fost scris anume, spre a fi spus la sate odată cu arătarea ilustrațiilor proectate cu aparatul de proecție. A fost zis în multe părți ale jud. Muscel, între anii 1902—1905. Țifrele puse între scene deosibesc tablourile unul de altul.

Tocmai se întorcea acasă, când îl întâmpinara mai mulți tovarăși de lucru.

— «A, uitai-vă, prieteni, ce fericit este Calomfir. Prăznuște ziua de naștere a fiului său. Știi că ești bun de cinste, Radule?» zise unul.

— «Da da, ești bun de cinste și trebuie s'o faci» urmară ceilalți.

Calomfir se roși. El n'avea obiceiul să intre în cârciumă, ca tovarășii săi. Mai mult silit decât de voie, el intră cu ei într'o cârciumă și acolo făcu cinste cu vin. Tovarășii închinara în sănătatea copiilor și a părinților lui, deși mai mult se gândiau să toarne mereu la băutura pe gâtleurile lor, destul de largi.

Radu, îndemnat de tovarăși, bău două pahare de vin, pe când ei obicinuiți de mai mult timp băură de trei și de patru ori pe atât. Radu plăti și plecă, jurându-se că nu-i va mai călea piciorul prin cârciumi.

S'a ținut el de vorbă vre-o trei luni, și apoi iar vreo două. Dar veniau zile de prăznuit, ca: numele copilului, al nevastei, al lui; ba în fiecare săptămână mai eră și câte o zi când luă omul nostru leafa. Prietenii lui de muncă îl apucau și nu-l lăsau să plece, fără să fi gustat și ceva băutura. De obicei, el nu bea decât vin.

4.

Intr'o Sâmbătă seara, Calomfir își luase leafa pe o săptămână de lucru. Un tovarăș de-ai lui îl pofți la un pahar cu vin.

— «Ce naiba, îi zise el, n'am mai ciocnit de mult împreună un pahar. După ce se cunoaște prietenia, dacă nu după ciocnitul paharelor și după voioșia la băutura! N'o să știe nevasta ta nimic, deși îți cam poartă de grijă. Și dacă ai întârziă de-acasă, i-oi spune și eu, că ne-a dat leafa târziu și ce o să fie! Și la naiba, ești bărbat, n'o să te lași să te pună femeea sub călcăiu».

Amândoi intrară într'o cârciumă și se așezară la băut. Cu paharul în față, ei își uitaseră și de masă, și de nevastă, și de copii.

Biata Săftica își așteaptă neliniștită bărbatul, neștiind ce i s'a putut întâmpla. Își închipuia că o fi dat peste el vre-o nenorocire din acelea ce adesea ori cad fără de veste peste lucrători

5.

Eră seara târziu, când Calomfir ajunsese acasă. Se rugă de femeea lui să-l ierte, și ea bună cum eră, îl iertă că se chefuse. El îi făgădui că nu i se va mai întâmpla asemenea lucru urit.

După vre-o lună de zile, Radu se întâlni cu un prieten din copilărie. Eră atât de vesel, când îi strânse mâna! Își aduse aminte de jocurile, de nebuniile lor de copii, de acea vârstă când orice nimic aduce o adevărată fericire. Și în această amintire a trecutului, ei găsiră o mare mulțumire.

Prietenul,—așa sunt unii prieteni—il luă frumușel la braț și amândoi, mai fără să simtă, se pomeniră în odaia tănuită a unei cârciume murdare, cu paharele la gură. Și nu știu ce putere are băutura, că de ce bei tot ai mai bea și de ce prinzi chef tot ai mai prinde. Și iarăși a venit Calomfir târziu acasă.

Pe drum, ținându-se de gât cu prietenul de copilărie, cântă cu foc :

Frunză verde și-o laleă
Cine bea tot ar mai bea ;
Frunză verde siminoc,
Beau să sting în mine-un foc
C'am fost om făr' de noroc.

De-odată, Calomfir se împiedecă și căzută jos, lovindu-se rău la picior de un bolovan din marginea drumului. În adevăr că n'avea noroc omul. Cu chiu cu vai ajunse acasă.

6.

Biata nevastă-sa îl așteptă ca în totdeauna. Plânse amărta de ea câțeva vreme, la gândul că bărbatul îi va fi pe undeva, prin vre-o cărciumă, cheltuindu-și banii și împuținând venitul casei. Voi să-i zică ceva, dar cum era cu chef n'ar fi înțeles-o; ba se mai gândi că se lovise la picior și era destul amar pe sufletul lui. Se mulțumi să ofteze și să dea din cap, zicându-și în sine: «L-oiu muștră după ce i-o trece beția, că acum tot una-i face». În seara aceea, l-a desbrăcat singură ca pe un copil nevârstnic și-i ajută să se urce în pat, așa de amețit de băutură era Calomfir.

(Va urma)

Grig. Teodossiu.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Manciuria.

n dările de seamă ce ați citit în «Albina» despre războiul dintre Ruși și Japonezi, ați văzut, dragii Moșului, că luptele se petrec în «Manciuria».

Am de gând să vă povestesc astăzi despre această țară. E țară mare: de vre-o 9 ori mai mare decât România; dar nu este prea populată. N'aș putea să vă spun hotărît care e numărul locuitorilor, pentru că nu vorbesc toate cărțile la fel: într'una am găsit scris că are 12 milioane de oameni, în alta că are numai 5. Negreșit că e și greu să se știe numărul exact, căci p'acolo nu crez să fie obiceiul să se facă recensăminte ca la noi ori, dacă s'or fi făcând în vre-un fel, nu se dau la tipar ca să le cunoască toată lumea.

Manciuria e o țară foarte muntoasă, are multe păduri, dar are și părți unde se seamănă grâu, cânepă, orez, ș. a. Părțile acestea sunt cu totul prielnice pentru bucate și când vedem că și Rușii și Japonezii ar cam vrea să se facă stă-

pâni pe pământurile ei, trebuie să mărturisim să n'au gust prost.

Un lucru este neplăcut: că vara sunt călduri de te topești și iarna sunt geruri de te prăpădești.

Din pricina acestei deosebiri mari de căldură și de frig, trăesc pe acolo animale foarte deosebite. Ai să găsești tigri, urși negri, antilope, ș. a., cari nu se văd pe la noi... Dar să nu ne plângem!

Manciuria este socotită ca o provincie personală a împăratului Chinei, pentru că de aicea se trage familia împărătească de astăzi, care stăpânește China încă din 1644.

Cum își îngrijesc copiii femeile din Manciuria.

Manciurienii (căci n'ai cum le zice altfel) sunt deosebiți de Chinezi, dar tot de un neam. Sunt ceva mai scurți; au pielea mai neagră, au fruntea mai lată și ochii mai deschiși și mai orizontali decât ai Chinezilor. Partea cea mai mare însă din locuitorii Manciuriei sunt Chinezi.

Scriitorii cari au fost pe acolo spun că oamenii din partea locului sunt buni la inimă și mai primitivi de străini decât Chinezii ceilalți. În schimb trăesc pe acolo niște cete de tâlhari numiți «Tungusi», cari jefuesc și omoară în bună pace, căci poliția e... «chineză» despre dânșii (cum zicem noi în glumă), ba uneori s'a dovedit că puneă mâna pe unii tâlhari și-i făceă scăpați, după ce se înfrupta și ea cu ceva. De aceea nu e de mirare că au devenit Tungusii așa de îndrăzneți în cât au atacat chiar soldații ruși.

Casele, chiar prin orașele mai mici, sunt zidite din lemne. In Mukden sunt multe case de piatră. Locuitorii trăesc gră-mădiți mulți într'o casă: uneori părinții cu copiii și cu nepoții lor stau la un loc. In fiecare odaie au o sofă mare, pe care stau toată ziua de vorbă, mănâncă, dorm.

Cum își petrec ziua Manciurienii.

Religia lor dă voie hărbaților să ia mai multe neveste; dar numai cei bogați fac așa, ceilalți se mulțumesc cu una.

Femeile manciuriene sunt grase, rumene la obraz și au picioarele mari, nu strânse ca într'un pumn cum sunt ale chinezoaicelor.

Familie de Manciurieni plecând la preumblare.

Copiii sunt puși într'un leagăn care se atârână de o grindă din tavan și când tipă, îi leagănă până adorm.

Manciuria e o țară săracă, deși pământul e bogat. Pricina — așa spun unii cari au fost pe acolo — este că sunt

leneși și mai au și cusurul de a bea. Băutura lor este un rachiu scos dintr'un fel de meiu.

Din toate câte vedem și câte auzim trebuie, dragii mei, să tragem învățătură. Și ce învățătură mai bună decât asta? Pământ bogat și oameni săraci... , tâlhari cari jefuesc și omoară... De ce? Pricina e lenea, e beția, e îndărătnicia lor de a nu vedeă ce e bun la alte neamuri și a nu lucra pentru înaintarea țării lor. Să luăm aminte!

Moș-Neagu.

Dezvoltarea Societăților țărănești în Danemarca.

„Trăim în veacul societăților, deci trebuie să fim amestecați în curentul lor. Aceasta se poate zice despre individ ca și despre o țară.”

(Severin Jorgensen, Danez).

Înainte de veacul al 18-lea, poporul Danez se găsea cu totul înapoia popoarelor din Nordul Europei. Țăranul, apăsător de sărăcie ce-l coprinse din toate părțile, ducea viața cea mai nenorocită și numai setea de băuturi spirtoase făcea fală vieții lui de om lipsit de învățătură și înrădăcinat în faptele rele. Indiferența de tot ce era nou și folositor biruise întreg poporul; avântul pe calea progresului al vecinilor lor Englezi și Germani, părea că nu-i uimește; starea de sărăcie și de nepăsare bolnăvicioasă a țăranului părea că nu-i sperie; așa că nici un semn al redeșteptării nu părea că se arată pentru a dezvoltă acest mare coprin de virtute, bogăție și fericire, ce a dobândit această mică țărișoară menită a fi astăzi farul luminos al pildei pentru lumea întreagă.

Agricultura era cât se poate de înapoiată și prin sistemul vechiu și fără folos, cu care se cultivau plantele, nu produceau nici atât ca să îndeplineze trebuințele țării. În aceste vremuri, țărani nu cunoșteau însemnătatea unirei între ei și nici foloasele societăților de tot felul. Ei nu cunoșteau altă unire, decât în scopul de a bea împreună. Sfătuitori pentru popor nu erau și nici cei avuți nu puteau da nici un ajutor pentru ridicarea clasei țărănești. Popoarele vecine își făcuseră couvingerea, că poporul Danez e neapt pentru învățătură și progres economic.

Tocmai târziu, pe la 1750 apare un mare luptător și iubitor al țărănimii, anume Contele Bernstorff, care începu să se ocupe de soarta poporului și îmbunătățirea traiului lui.

El erà convins că numai lipsa de învățătură a săteanului e cea d'întăiu pedică, de aceia ceru cu stăruință școale pentru popor. Prin scrieri, prie sfaturi și lupte politice combătū fără teamă nepăsarea țaranului, căci prea se arătau neprimitori pentru tot ce erà nou și încăpățânați în ținerea obiceiurilor vechi. Indemnă poporul la unire și provădui înființarea societăților economice; iar mai apoi ceru dela Guvernele țarei libertatea economică a poporului, iar pentru țaran independența lui în a lucrà singur, numai cu propriile lui mijloace, fără a fi ajutat de alții. (Aceasta a fost cea mai răușită cale, căci țaranul văzându-se lipsit de ajutorul proprietarului sau al arendașului, care deși în multe cazauri îl speculă, dar cu care se deprinsese a trăi împreună, a fost nevoit să se înfrățească între ei și să deà naștere marilor societăți de astăzi).

Nu ușoară a fost munca Contelui Bernstorff la început, căci din toate rândurile poporului a primit amenități și lovituri: țaranul, nepricepându-l l-a considerat ca înșelător, iar cei bogăți, ca propovăduitor periculos organizații sociale și politice a statului, pentru care a primit critici și aspre pedepse din partea chiar a amicilor săi. Dar, el ca un adevărat iubitor al poporului, nu se dete înapoi și glasul lui avu răsunset, căci la anul 1769 se înființă cea d'întăiu societate în Danemarca, cu numele «Kongelinge danske Landhusholdningsselskab» (Societatea Regească Daneză de Agricultură), care funcționează și astăzi. Țăranii fiind incuți, cu greu au putut fi convinși cățiva de a intrà în societate. Dar scopul urmărit tot s'a atins, căci ca membri ai societății au intrat toți iubitorii și luptătorii poporului, cari cu puteri unite au rupt legăturile barbare ale trecutului, aducând țarei un alt orizont de vederi și un trai mult mai fericit.

Contele Bernstorff, fiind ales președinte și fiind înconjurat de oameni iubitori ai poporului, a început să lucreze de o odată în mai multe direcțiuni. Mai târziu și-a atras în partea sa pe Miniștrii și pe Regele țarei, cari au ordonat Episcopilor și tuturor slujbașilor țarei, de la mare pân la mic, sub pedeapsa distituirei să urmeze vederilor lui Bernstorff și să stăruiască pentru înmulțirea societăților.

De aci, progresul își pornește pașii, și la 1805 s'a înființat a doua societate din Danemarca cu scop economic. La 1809 s'a înființat a treia cu scop agricol și dela 1810 - 1849 s'au mai înființat încă 21 mari societăți de agricultură. Șasesprezece din acestea din urmă au avut un caracter mai mult politic, căci cereau cu stăruință desființarea clăcei și a tuturor legilor protivnice interesele țărănești.

Unirea țaranilor de societăți în credit, de economie și de agricultură; fiind considerate ca aducătoare de mari foloase nu numai țărănimei, ci întregi populațiunei a Danemarcei, hotări pe Regele Friderik al VII-lea de decretă în anul

1849, Iunie 5, constituția liberală de astăzi și prin ea o mulțime de legi, cari ajută și sprijină interesele țărănești.

Dela această dată fața întregii țări se schimbă; țăranul eșit ca din pământ își înțelege rolul și cu activitate se pune pe muncă. Societățile se înmulțesc și lucrează cu mari puteri pentru răspândirea averei și a cunoștințelor agricole și comerciale. La 1850, societățile au propus expoziții și premii, iar în 1852, societățile au început să se ocupe cu creșterea vitelor, fabricarea produselor, cu lărgirea comerțului etc.

Țăranii acum destul de luminați, înțeleseră foloasele, unirei și cu începere dela 1885, începă să lucreze și în alte direcțiuni din cari au tras mari izvoare de bogăție. Așa luară naștere: societățile de lăptărie, măcelăriile cooperative, societăți pentru cultura grânelor, societăți de horticultură, de plantațiuni și împăduriri, câmpuri de experiențe, societăți pentru scarea bălților, de irigațiuni, de creșterea păsărilor, de apicultură, societăți de asigurare, pentru formarea servitorilor rurali, societăți de credit, societăți de agricultură, de menaj, societăți pentru ducerea țăranilor pe la ferme, etc, etc. Unele din ele au ajuns la un grad de dezvoltare uimitor.

Iată starea de înflorire a unor din ele în timpul cel mai scurt:

Societăți cooperative de lăptărie. (Andelsmejeri) Societățile de lăptărie au început la 1880, când 30 lăptării particulare au cerut a fi cooperative. Dela 1880—1897 s'au înființat 1145 lăptării cooperative. În 1903, numărul lor s'a ridicat la 1301, dintre care 1046 aveau 148 mii membri, și au produs în anul 1902 suma de 3960 milioane funți lapte, cari au dat 150 milioane funți unt, vânzându-se (numai untul) cu 142 milioane koroane. (O koroană Daneză valorează 1,39 bani, iar un funt cât o jumătate kgr.). Să se noteze, că nici o instalație de lăptărie, oricât de modestă ar fi, nu costă mai puțin de 30 mii koroane. Compania de lapte din Kopenhaga (la care au făcut studii de sterilizarea laptelui) ferbe în fiecare zi lapte dela 4000 vaci și vinde zilnic în oraș 300 funții lapte. Instalația lăptăriei «Trifolium» din Haslev (cea mai mare lăptărie din Nordul Europei) a costat un milion și jumătate koroane.

Societăți pentru împachetatul și exportul untului. În privința fabricațiunii și exportului untului, Danemarca n'are nici o rivală pe lume. Untul Danez este cel mai căutat pe piețele lumii și cel mai bine plătit. În 1902 s'a exportat numai în Anglia 173.613.135 milioane funți unt, iar în întreaga lume 181.942.979 funți, aducând țării un venit de 188.300.119 milioane koroane.

Societăți cooperative de măcelărie. (Andelssvineşlagterie). Sunt 29 măcelării cooperative, capitalul de instalații e de șase și jumătate milioane koroane. În Ianuarie 1903, măcelăriile au avut 65.824 membri. Dela 1887, decând s'a înființat prima

măcelărie s'au tăiat 8.747.37 porci, cu o valoare de 541.160.000 koroane. Numai comerțul slăninei a adus în 1902, suma de 71 milioane koroane.

Exportul cooperativ de ouă. (Æg Export). El a început în 1895. Invățătorul Möler (care ne a dat multe deslușiri folositoare) și d-l Severin Jorgensen, sunt primii fondatori ai societăților pentru export de ouă. Societatea societăților unite cu sediul în Copenhaga are 475 cercuri (societăți filiale) cu 33 mii membri. Această societate a vândut în 1902 ouă de 4¹/₂ milioane koroane, iar cea din Odense (capitale Fioniei) exportă pe an ouă de 10 milioane koroane. E uimitor ce am văzut în acest vast local unde zeci de lucrători lucrează ziua și noaptea la controlul, împachetatul și transportatul ouălelor.

Societăți de consumație. Sunt în prezent în Danemarca 900 societăți de consumație cu 140—150 mii membri și cu un capital de 27—30 milioane koroane în afaceri anuale. Societatea de consumație din Copenhaga, al cărui președinte e d-l Severin Jorgensen, (un bătrân foarte cult, care a avut amabilitatea a ne conduce prin acest vast magazin, unde 300 persoane se ocupau cu împachetarea lucrurilor vândute, și care ne a oferit și câte o valoroasă lucrare asupra societăților de consumație daneze) a vândut în 1904 mărfuri de 17 milioane koroane; iar în 7 ani de existență au vândut de 82,3 milioane koroane. Această societate întreține comerț cu toată lumea. Ca mărfuri românești au găsit numai porumb și vin.

Societăți de asigurare. Sunt 71 societăți, dintre care cea mai mare a ajuns în 1902 la un capital de 3.250 milioane koroane; iar cea de asigurare pentru incendii la 2.000 milioane koroane. Cele 69 societăți de asigurare a averilor țărănești lucrează cu 1.551 milioane koroane. Aceste bănci (afară cea de incendiu) are 4.800 milioane koroane, s'au ³/₄ din avutul național total al Danemarcei.

Societăți de credit. Aceste societăți au avut în 1903 o valoare de 787,8 milioane koroane, cu fond de rezervă de 31,5 milioane koroane. Numai o singură societate a făcut într'un an împrumuturi de 300 milioane koroane.

Alte societăți. Afară de aceste societăți, Danemarca mai posedă 9 mari societăți cu foarte multe filiale pentru compararea și vinderea în comun a cerealelor și a furagiilor; altele pentru creșterea cailor și exportul lor, pentru creșterea păsărilor, etc, etc, despre care voi reveni în viitor.

Toate aceste societăți cu capitalele lor, trebuie să se raporteze numai la cei 1.490.635 locuitori țărani, cari aproape singuri fără amestecul orășenilor alimentează și administrează aceste mari societăți și numai atunci ne putem convinge de valoarea hărniciei, economiei și a fericirii țaranului danez, care e neîntrecut de nici un alt țaran pe lume.

Opera acestor țărani e foarte mare și cel puțin în parte ar trebui să ne stea ca pildă pentru îndreptarea tristei stări în care trăește țăranul Român.

Rolul oamenilor mari ai țării și al iubitorilor țăranimii se impune fără întârziere.

Panaft I. Volănescu.

Băile Sărata-Monteoru.

6 frumoasă serbare școlară.

Duminică, 19 Iunie c., a fost o prea frumoasă serbare în localul școalelor Societății pentru învățătura Poporului Român din București.

A fost serbarea de finele anului școlar și distribuirea premiilor. S'au executat bucăți muzicale corale, instrumentale, s'a recitat de elevii școlii primare și normale, s'au făcut jocuri de copii Grădinei de copii, s'au făcut exerciții gimnastice. A fost și o interesantă expozițiune de lucrări manuale, de desen și caligrafie. S'au remarcat tablourile de pictură ale unui talentat elev din clasa III-a normală anume *Vuescu*. A luat parte la această serbare atâta lume, în cât nu mai încăpea în sala cea mare de serbări și în numeroasele coridoare...

Am observat printre asistenți și pe d-l Ioan Kandleru, administratorul Domeniului Coroanei și pe d-l Sp. Haret, fostul ministru al Cultelor și Instrucțiunii publice.

Cu această ocaziune d-l P. Gârboviceanu, directorul școalelor Societății a ținut o cuvântare, în care a arătat mersul societății și al școalelor ei în cursul anului școlar 1904 — 1905. Din această dare de seamă rezultă, că au absolvit până acum școala normală 552 elevi, aflați ca învățători și institutori în diferite părți ale țării. Reproducem aici frumoasele sfaturi ce a adresat celor 41 absolvenți ai anului acestuia:

Iubiții mei! Timp de 6 ani v'ați format mintea și inima sub conducerea și privigherea mea și a profesorilor voștri! Timp de 6 ani v'am înarmat și exersat cu tot ce vă e de trebuință pentru ca să răspundeți pe deplin mult frumoasei și importante voastre chemări de luminători ai poporului rural. N'ați văzut

la noi în tot acest timp decât o inimă caldă și devotată vouă și aceloră în mijlocul cărora veți lucra. Ca albinele, am adunat și v'am dat numai ce vă e bun și de folos. Mergeți acum ca niște soldați viteji, conștienți de datoria lor, la lupta sfântă pentru luminarea și înălțarea poporului nostru rural.

Munciți fără preget, cu inimă și devotament și să aveți totdeauna limpede înaintea ochilor, că dela felul lucrării voastre atârnă în cea mai mare parte starea pe loc sau înaintarea poporului nostru din punct de vedere intelectual, moral și material. Fiți adevărați apostoli și să știți, că toată Românimea cultă și inimoasă vă privește cu drag și urmărește de aproape munca și felul muncii voastre. Veți întâlni poate greutăți în calea voastră dăscălească, însă să nu vă pierdeți cumpătul, să nu pierdeți credința în bine, căci trebuie să știți, că cu cât greutățile în lucrare vor fi mai numeroase, cu atât și mulțumirea sufletească va fi mai mare, când scopul a fost atins. Nimic de însemnătate morală nu se capătă în lume, fără muncă și jertfă! Mă voi ruga lui Dumnezeu neîncetat, ca să vă ocrotească și să vă păziască curați de tot ce întunecă mintea și slăbește energia în lucrare!

După d-l Gârboviceanu, a vorbit d-l G. Misail, vicepreședinte al Societății și unul dintre bătrânii întemeetori ai ei. În cuvinte calde a arătat nevoia de carte a poporului rural și rolul jucat de societate pentru luminarea acestui popor. A mai vorbit și d-l Sp. Haret, arătând importanța școlii normale a societății și dorința de a trăi pentru totdeauna.

Toate cuvântările au fost ascultate cu mare atențiune de public!

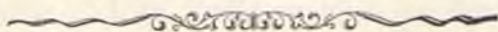
La urmă a vorbit și elevul normalist absolvent Cristescu Florea în numele colegilor săi, arătând recunoștință Societății, conducătorilor ei și profesorilor, pentru munca ce au depus pentru instrucțiunea și educațiunea lor în timp de 6 ani și a promis solemn, că vor lucra cu toată inima pentru binele poporului rural.

Serbarea a fost înălțătoare prin caracterul ei adevărat românesc!

Asistent.

— Stăpânul adevărat nu se cunoaște după porunca ce o dă, ci după chipul cum i se îndeplinește porunca.

Vestiții Generali Japonezi.

General Kuroki.

General Oku.

General Nogi.

General Nodzu.

(După Buletinul Armatei și Marinei).

Cronica Agricolă, Economică și Comercială.

Ne apropiem de seceratul grâului, când vom putea vedea întru cât ploile din luna Maiu și care au urmat și în această lună cu oarecare întrerupere, au fost vătămătoare la creșterea bobului, făcându-l să fie de o calitate mai bună sau mai rea, dela care va atârna și prețul, sau mai bine zis câștigul agricultorului. În tot cazul, ploile fiind prea dese în timpul creșterii boabelor cerealelor, a slăbit calitatea, deci și producțiunea și câștigul, în schimb însă a câștigat semănăturile de porumb, cartofi și alte leguminoase, fără să mai vorbesc de zarzavaturile trebuincioase în bucătărie tot anul.

Ploile au fost folositoare pomilor roditori, viilor ca-și lizezilor naturale și artificiale.

Agricultorii cari au semănat porumbul, cartoful ca-și leguminoase ca fasolea, etc., înainte de 23 Aprilie st. v., sau cel mult până pe la începutul lunei lui Maiu, au putut până pe la 10 Iunie st. v. să le sape al doilea. Așa că săceratul grâului nu va fi împiedecat de alte lucrări.

Acei ce au sămănat însă porumbul după 20 Maiu, vor avea săpatul al doilea odată cu secerea, ceace nu e prielnic.

La multe semănături de porumb făcute până la 23 Aprilie, li-a dat și spicul și mătasea (floarea femeiască), așa că agricultorii se pot aștepta la o bună recoltă de porumb.

Plivitul viilor de asemenea a putut să se facă în bune condițiuni în cele mai multe potgorii până pe la 15 Iunie.

Ploile prea dese și prea bogate în apă, în unele localități ale țarei au fost însoțite și de grindină în această lună ca și în luna Maiu, așa că în acest caz au adus mai mult rău semănăturilor de grâne, secară, orz și ovăz, micșorând în mare parte producțiunea acestor cereale. Tot din cauza ploilor din Maiu și Iunie, timpul răcindu-se, a favorizat aparițiunea *ruginei*, a *tăciunelui* și a *malurei*, trei boale ale grânelor, etc., destul de vătămătoare la creșterea boabelor, slăbindu-le cu totul în calitatea lor.

Până la această dată nimeni nu se poate pronunța în mod esact asupra producțiunei grânelor, etc., decât numai secera și în special treeratul. Chiar seceratul ne poate înșelă la producțiunea grâului; nici odată însă treeratul, care spune adevărul adevăr fiecărui agricultor. În tot cazul o să avem o producțiune bună ca cantitate și calitate, vorbind în mod general. Această situațiune se prezintă și în alte țări din Europa și America.

După ultimile știri, în Rusia ar lăsa de dorit producțiune-

nea grâului cași a altor cereale în districtele din Azov și Odesa.

În Statele Unite Americane, după estimățiunea oficială a biuroului de agricultură din Washington, producțiunea cerealelor în acest an va fi superioară celei din anul trecut. Același lucru se vede și în Franța unde s'a constatat în mod oficial, că producțiunea semănăturilor de toamnă ca-și a celor de primăvară, (adică grâu, secară, orz și ovăz), că aproape în 50 de departamente (județe), 80 — 99 semănăturile sunt bune și în 46 destul de bune.

Din cauză că situațiunea recoltelor se presintă destul de bună și prețurile tind mai mult spre scădere decât spre urcare, mai cu seamă la noi unde samsarii joacă un rol principal la vânzarea cerealelor, care caută să stabilească prețurile în folosul lor, sub cuvânt că ploile au adus mare rău semănăturilor de grâu.

Târgurile noastre. Afacerile cu cereale ca-și prețurile în târgurile noastre și în special în târgurile din Brăila, n'au de o cam dată nici o însemnătate, din cauză că stocul de cereale este aproape spre sfârșit. Așa că la o mai bună animație trebuie să ne așteptăm când va apărea spre vânzare grânele din actuala recoltă.

În termen mijlociu, cerealele noastre în târgul din Brăila se vând cu prețurile ce se pot vedea în tabloul de față:

Grâul se vinde suta de kgr. cu	14—16	lei 50 cent.
Orzul	Idem	10—11 » — »
Ovăzul	Idem	11—12 » — »
Orzoaica	Idem	12—13 » — »
Secara	Idem	11—13 » — »
Porumbul	Idem	13—14 » — »
Rapița din noua recoltă	Idem	19—21 » — »
Fasolea	Idem	19—21 » — »

Târgul din București (Oborul).

Grâul de calitate superioară se vinde cu 80—87 lei kila.

Cel de calitate mai inferioară cu 78—80 lei kila.

Orzul se vinde cu 40—45 lei kila.

Ovăzul se vinde cu 35—38 lei kila.

Porumbul variază între 75—80 lei kila, după calitate.

Prețul nutrețului.

Fân vechiu de calitate bună se vinde cu 100—115 lei mia de kgr.

Fânul nou se vinde cu 18—27 lei căruța.

Paiele de meiu păsăresc se vând cu 80—90 lei mia de kgr.

Celelalte feluri de paie se vând cu 35—45 lei mia de kgr.

Prețul vitelor.

Perechia de boi buni grași se vinde cu 350—450 lei.

Boii buni de jug se vând cu 250—350 lei perechia.

Boii mai slabi cu 180—230 lei perechea.

Prețul vacilor variază între 50—200 lei una.

Vițeii se vând cu 20—35 lei unul.

Caii buni pentru trăsură se vând cu 200—350—500 lei unul.

Caii de rând cu 50—200 lei unul.

Târgurile străne. Se observă același lucru cași în târgurile noastre. Astfel la târgul din Paris grânele indigene s'a vândut cu 23—24 lei; iar grânele străine cu 17—18 lei; secara, cu 16 lei și 50 cent.; orzurile, cu 17—19 lei; ovăzurile negre, cu 19—21 lei și cele albe cu 17—19 lei; porumbul, cu 16—17 lei; făina de grâu cu 32—34 lei și făina de seacă cu 19—23 lei. În principalele târguri din Germania, grânele se vând cu 21—24 lei, secara cu 18—19 lei, orzul cu 19—21 lei și ovăzurile cu 17—19 lei.

La târgul din Budapesta, grâul se vinde cu 15—16 lei; secara cu 12—13 lei; ovăzul și orzul cu 12—13 lei; porumbul cu 13—14 lei și colțza cu 23 lei.

În târgurile din Belgia, grânele se vând cu 17—18 lei; secara cu 13—14 lei, orzul cu 14—16 lei și ovăzul cu 17—19 lei; iar la târgul din Viena grâul se vinde cu 20—21 lei; secara cu 17 lei, orzul și ovăzul cu 16—17.

În Olanda și Elveția grânele se vând cu 19—20 lei.

La târgul din New-York, grâul se vinde cu 19—20 lei și la Chicago cu 16—17 lei. Prețurile în toate târgurile străine sunt socotite pe suta de kgr.

După ultimul raport oficial al ministerului de agricultură din Buda-Pesta, recoltele cerealelor în Ungaria sunt evaluate după cum urmează, în comparație cu cele din anul precedent:

Grâu chintale anul 1905 42.462.083, anul 1904 37.300.000

Secară » » » 13.398.356, » » 12.000.000

Orz » » » 13.028.757, » » 10.870.000

Ovăz » » » 11.656.514, » » 0.110.000

Recolta porumbului promise de asemenea o producțiune abondentă.

V. S. Moga.

Cățelul rău nărăvit.

O cocoană avea un cățeluș foarte deștept, pe care-l iubea mult. Acest cățeluș avea însă un obicei rău: Cum vedeă salonul deschis, se repezea înăuntru, se suiă pe un fotel și numai cu bătaia îl gonii de acolo. Stăpâna-sa nu vrea să-l bată. Ce să facă?

Iată ce mijloc a întrebunțat un nepot al cocoanei care văzuse la circ o comedie cam așa.

Scaunele erau învălitate cu pânză. Băiatul luă învelitoarea de pe scaunul cu pricina și se înveli cu ea. Cățelușul intră curând în salon. Repede se duse la scaun. Când să sară, vede că scaunul se mișcă. Se dă puțin la o parte, scaunul după el. Se duce spre ușă, scaunul tot acolo. Iese în sală, scaunul asemenea. În sfârșit așa s'a speriat cățelușul că s'a dus tocmai în bucătărie și de atunci n'a mai intrat în salon și nu s'a mai urcat pe fotel.

O bună rețetă.

Impăratul Iosif în Viena era precum se știe un monarh înțelept și binefăcător; însă nu toți oamenii știu cum a fost el odată doctor și cum a vindecat pe o sărmană femeie.

O femeie sărmană, bolnavă, zise către copilașul său: «Dragul mamei copilaș, du-te și adu-mi un doctor, altfel nu mai pot suferi durerile!»

Copilașul alergă la un doctor, care nu vru să vie; alergă și la al doilea, dar nici acesta nu vru, căci în Viena costă numai mersul la un bolnav un fiorin, și sărmanul copilaș nu avea nimic decât lacrimi, cari în cer sunt socotite ca o monedă bună, însă nu de toți oamenii de pe pământ. Când se ducea însă la un al treilea doctor, Impăratul tocmai trecea într'o trăsură deschisă pe lângă dânsul. Copilașul îl socoti om bogat, deși nu știă, că era împăratul și se gândia: «Am să încerc!»

«Milostive domnule», zise el, nu voiți să-mi dăruiți un fiorin? Fiți așa de milostiv!»

Impăratul se gândia: «Acesta se exprimă scurt și se gândește: Dacă eu capăt de odată un fiorin, atunci nu mai am trebuință să cerșetoresc de șasezeci de ori pentru un cruceriu.» Nu ți-ar fi deajuns să-ți dau o monedă mai mică? îl întrebă împăratul. Băștelul zise: «Nu» și-i destăinuî de ce are trebuință tocmai de un fiorin.

Așa dar împăratul îi dădu fiorinul și ceru să-i spuie cum i se numește mama și unde locuiește. Pe când copilașul sare la al treilea doctor și bolnava femeie se roagă acasă, iubitul Dumnezeu nu voește să o părăsească, împăratul se duce cu trăsura la locuința ei și se învelește puțin în mantia sa, ca să nu-l poată cunoaște bine cine nu-l priviă pentru aceasta. Când împăratul sosi la camera bolnavei femeii, care cameră era sărăcăcioasă și posomorâtă, femeea credeă, că este doctorul și-i povesti starea ei, și pe lângă acestea câtă-i de bolnavă și nu poate să se îngrijească. Impăratul zise: «Am să vă prescriu acum o rețetă», și ea îi spuse unde se află uneltele de scris ale copilașului.

Așa dar el scrisese rețeta și învăță pe femeie la ce farmacie trebuie să trimită, când are să vie copilul acasă, și puse rețeta pe masă.

Abia plecase ca de o minută și veni și doctorul adevărat. Femeea nu se miră puțin, când auzi că și el e doctor și se scuză, că a fost deja unul acolo și că i-a prescris ceva și că ea și-a așteptat copilul. Când însă doctorul luă rețeta în mână și voi să vadă, cine a fost la ea și ce fel de băutură sau hapuri i-a prescris, mult se miră și zise către ea: «Doamnă, d-ta ai căzut pe mâinile unui bun doctor; căci el v'a prescris 25 dubloni, monede de aur, să-i ridica-ți dela visterie, și de desubtul ei stă scris Iosif, dacă d-ta îl cunoști. Un asemenea blastur pentru stomac și o salbă de inimă și o mângâere pentru ochi, eu n'ași fi putut a vă prescrie.» Atunci femeea privi o clipă spre cer și nu putu să spuie nimic de mulțumire și de emoțiune; și banii îi fură plătiți esact și fără întârziere de visterie și doctorul îi prescrise o doctorie care unită cu buna îngrijire, cari acum și le putea procura, se făcu ea iarăși sănătoasă în puține zile. Astfel doctorul a vindecat pe bolnava femeie, iar împăratul pe săracă.

A. Vântul.

Profesor.

De pe Domeniile Coroanei

La 6 Iunie a. c. s'a ținut adunarea generală a soc. economice culturale «D. A. Sturdza» de pe Domeniul Coroanei Mălini din jud. Suceava.

Din darea de seamă prezentată se vede că societatea numără 450 membrii, dispunând de un «capital de 21.272 lei 14 bani», și anume:

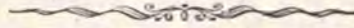
Lei 14.879,12 din cotizațiuni. La 31 Decembrie 1904.

« 5.508,76	« depuneri	Idem
« 241,15	fond de binefacere	Idem
« 343,11	» de rezervă	Idem
« 300,—	» pentru administr.	Idem

Fructificarea capitalului s'a făcut prin împrumuturi acordate locuitorilor din comuna Mălini pentru cumpărări de pământ, porumb, fân, clădiri și reparațiuni de case, etc.; iar venitul net pe anul expirat a fost de 1960 lei.

În ce privește partea culturală, în 4 Iulie 1904, a avut loc la Mănăstirea Slatina o frumoașă serbare în amintirea lui Ștefan cel mare, asistând aproape 2.000 persoane. Asemenea s'au ținut mai multe conferințe de către d-nii învățători și agenții Domeniului Coroanei, și s'au dat mai multe reprezentațiuni teatrale foarte bine izbutite.

Banca mai dispune de o bibliotecă destul de bogată și de mobilierul trebuincios, datorite în cea mai mare parte de Domeniul Coroanei, al cărui administrator, domnul Ion Kalinderu s'a interesat cu deosebită râvnă de mersul societății, dându-i tot sprijinul.

Cercul cultural și religios Cerna-Zulcea.

În ziua de 22 Maiu a. e., a avut loc în comuna Cârjelari din plasa Măcin întrunirea preoților și învățătorilor din aceste cercuri. Până la orele 10¹/₂ a. m., preoții din acest cerc au oficiat Sf. Liturghie în sobor, urmată de rugăciuni pentru ploaie, la care a luat parte un numeros public, atât din localitate cât și de prin comunele vecine. După terminarea serviciului divin, preotul Gh. Chiorpec-Cerna prin o frumoasă cuvântare a arătat însemnătatea zilei, anunțând tot deodată că la orele 2 p. m. se va ține în localul școlii întrunirea cercurilor culturale, invitând publicul a lua parte. La orele 11 a. m. cercul religios al preoților, convocat în ședință în cancelaria parohiei, au procedat la alegerea președintelui și secretarului acelui cerc, pe anul 1905. La orele 2 p. m. în fața unui numeros public, ședința ambelor cercuri unite, fu deschisă prin o mică cuvântare de către d-l D. Vlădescu Cerna, care urează bună întâlnire și exprimă mulțumire membrilor cercurilor unite, către numeroasa asistență.

După aceia ia cuvântul preotul Andrei B. Popescu Satu-Nou, care printr'o atrăgătoare conferință arată amănunțit datoriile părinților către copii, cum și marile greutăți ce întâmpină preotul și institutorul, din cauză că unii din părinți nu și dau o educație îngrijită copiilor în familie.

D-l N. Rosiade Greci desfășură conferința sa privitoare la economii, îndemnând pe locuitori a sprijini Banca populară înființată în acest scop.

Ședința se ridică la orele 6 p. m. prin o cuvântare ținută de d-l Gr. Coatu Cerna, prin care mulțumește publicului pentru bunăvoința ce a arătat asistând. Între conferințe publicul a fost distrat cu cântece patriotice și recitări haslii, executate de copii conduși fiind de d-l I. Stănescu dirigintele școlii din localitate.

Urăm tărie cercului unit.

Azistent.

Numele Bărbaților Japonezi. — La noi omul își poartă numele de botez până la moarte, măcar să-l cheme Tălălău sau Vârtolomeiu. În Japonia însă nu este nume la bărbați, fiecare bărbat japonez capătă trei nume, dar nu deodată, ci în anumite restimpuri. Cel dintâiu nume se dă băiatului în vârsta de o lună când îl duc în biserică budhistă să-l boteze. Părinții scriu câte un nume pe trei țidule de hârtie și preotul aruncă țidulele în aier. Băiatul atunci e botezat cu numele de pe țidula, care cade jos mai curând. Când băiatul este de trei ani i se dă un alt nume și la vârsta de 15 ani iarăș altul al treilea. Când feciorul se însoară, nu e obligat, dar îi stă în voe să-și schimbe din nou numele a patra oară.

 DIN LITERATURA POPORALĂ

(Ca la Vlașca).

La casa cu trestioară
 Zace-un voinicel de boală
 Culcat pe prispă afară.
 Și-l păzește o fată mare
 Cu sufletelul plin de jale.
 Fata plânge și suspină
 Cu capul plecat pe mână:
 — Scoală voinicele, scoală
 Ori dă-mi și mie boală.

.
 Tu să zaci în patul-ăl mare
 Pe cearșaf de salbă moale;
 Cusut de mine pe poale
 Cu râuri și lăcrămioare!..

.
 Eu să zac în patul-ăl mic
 Pe ciarșaf de borangic,
 Pe care când îl țeseam
 Eu la tine mă gândeam!!

.
 Culeasă de Marin M. Țiculescu.
 Invățător.

Informațiuni

Al VI-lea congres al corpului didactic primar din România, se va ține și anul acesta în București, în zilele de 1, 2 și 3 Iulie, în Palatul Ateneului.

Ordinea ținerii Congresului, precum și subiectele ce se vor discuta, va fi următoarea:

Vineri, 1 Iulie 1905.

La ora 8 a. m., membrii congresiști, își vor da întâlnire la școala de băeți No. 20, «General Golescu», strada Azilul de noapte, de unde apoi vor merge la Sf. Mitropolie, spre a asista la Te-Deum. La ora 11 a. m., se va deschide congresul în Sala Ateneului, printr'o cuvântare ținută de președintele Societății.

Această ședință va fi presădată de d-l M. Vlădescu, Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice.

Ora 3 — 6 p. m., în Sala Ateneului, se va discuta:

I. Cum ar puteă fi organizată școala primară din punctele de vedere:

- a) Al quantumului de cunoștințe necesarii elevului școlii primare (implicit și orariul);
 b) Al mării numărului absolvenților și știutorilor de carte;
 c) Al învățământului practic pe regiuni.

Sâmbătă, 2 Iulie 1905, orele a. și p. m.

II. Inbunătățirea stării morale și materiale a Corpului didactic din punctele de vedere:

- a) Al codificării abaterilor și al aplicării pedepselor;
 b) Al pregătirii și perfecționării membrilor învățământului;
 c) Al salarizării, al salariului și pensiunilor;
 d) Al participării de drept în consfătuiri de interes obșteșc, în special unde interesele școlii reclamă prezența învățătorilor și institutorilor. Conferința d-lui dr. Mitulescu; Despre Tuberculosă.

Duminică, 3 Iulie 1905, orele 8—12 a. m. (Ședință intimă).

III. Inființarea unei Societăți generale a corpului didactic primar cu ramnificațiuni pe județ, din punctele de vedere:

- a) Al cimentării unei legături culturale între membri prin reviste, congres, etc.
 b) Al propagandei pentru dezvoltarea sentimentului național și dinastic prin înființarea unei ligi de învățământ, prin excursiuni patriotice.
 c) Al asistenței membrilor învățământului pentru educarea fiilor și ficelor institutorilor și învățătorilor, spre a-i pregăti pentru o viață cel puțin tot atât de ridicată, ca și a părinților.

După terminarea discuțiunilor fiecărui subiect, se vor vota rezoluțiunile în ședințe intime, la care vor participa numai membrii congresului.

Excursiunea.

Membrii congresului vor face anul acesta o excursiune la T.-Severin, unde se va pune o piatră comemorativă la locuința regeneratorului conștiinței naționale, Tudor Vladimirescu.

Din T.-Severin se va face o excursiune cu vapoarele pe Dunăre, la Cazane. La întoarcere spre București, se va vizita și orașul Craiova.

M u l ț u m i r i

Învățătorul diriginte, Ioan D. Georgescu, aduce mulțumiri Pr. Economul D. Georgescu, parohul bisericii Sf. Nicolae din București, care a binevoit să dăruiască pentru biblioteca populară a școlii din com. Tătărani-Dâmbovița, trei broșuri cu conținut religios, în valoare de 1,60 lei.

* * *

Domnul Minică Belitoreanu, primar în Roșiorii de Vede, a donat școlii primare Necăști-Teleorman, cărți în valoare de lei 20, pentru premiile elevilor silitori. Dirigintele școlii Al. Nicolaescu, aduce vii mulțumiri d-lui Minică Belitoreanu.

L i c i t a ț i u n i .

În ziua de 16 Iulie 1905, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m., se va ține licitație publică cu oferte închise la Eforie, Bulevardul Elisabeta, pentru arendarea Munților Neagrașu, Fundurile Ziliștea și Trestieni, din județul Prahova, pe period de 10 sau 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906.

Domnii concurenți vor trebui să depună garanție provizorie lei 3.000.

„STEUA”

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel putin doi lei pe an, iar pentru invatatori preotii rurali si sateni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este indatorat ca, in cel d'intaiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar — *Secretar*, Const. Bănu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membrii înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Ion Radu Iordache (Pisc Dolj), 1 leu; Iohan Iacob (Pisc Dolj), 1 leu; Eleneo Petrovici (Pisc Dolj), 1 leu; Mihael Brancovici (Pisc Dolj), 1 leu; Jovan Gheorghiovici (Pisc Dolj), 1 leu; Ilie N. Tinca (Pisc Dolj), 1 leu; Nicolae Stoian (Pisc Dolj), 1 leu; Tudor Nedela (Pisc Dolj), 1 leu; Achim Achinescu (Pisc Dolj), 2 lei; Ion Fl. Ghiță (Pisc Dolj), 1 leu; Tudorache Bucur (Pisc Dolj), 1 leu; Marin Filișan (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Caranaliu (Pisc Dolj), 1 leu; Tudorache Păceanu (Pisc Dolj), 1 leu; Filimon Clement (Pisc Dolj), 1 leu; Gheorghe Spătaru (Pisc Dolj), 1 leu; Marin Albu (Pisc Dolj), 1 leu; Alexandru Dobre (Pisc Dolj), 1 leu; Gheorghe Ștefan (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Fl. Mitricoașă (Pisc Dolj), 1 leu; Ion Diaconescu (Pisc Dolj), 1 leu; Dimitrie Atanasiu (Damian Dolj), 2 lei; Iancu Cutara (Damian Dolj), 1 leu; Ion Ștefănescu (Pisc Dolj), 1 leu; Stan Măgăran (Damian Dolj), 1 leu; Stan Gană (Damian Dolj), 1 leu; Ion D. tru Stana (Damian Dolj), 1 leu; Nicola Murgășeanu (Damian Dolj), 1 leu; Gg. Ion Cincine (Damian Dolj), 1 leu; Ștefan Popescu (Damian Dolj), 1 leu; Ilie Stan M. Stoica (Damian Dolj), 1 leu; Nae Buculescu (Damian Dolj), 1 leu; Vasile P. Bărzănescu (Damian Dolj), 1 leu; Gh. R. Barbu (Damian Dolj), 1 leu; Alevante Dragomir (Damian Dolj), 1 leu; Marin Curteanu (Damian Dolj), 1 leu; Gh. Stoica Bancă (Damian Dolj), 1 leu; Costache R. N. Pavel (Damian Dolj), 1 leu; Firu P. Pencea (Damian Dolj), 1 leu; D-tru Gg. Pascu (Damian Dolj), 1 leu; Ștefan Greere (Damian Dolj), 1 leu; Gg. P. Pencea (Damian Dolj), 1 leu; D-tru I. T. Dică (Damian Dolj), 1 leu; Ilie Barbu I. Florea (Damian Dolj), 1 leu; Ilie Păslaru (Sadova Dolj), 1 leu; Ștefan Const. Treantă (Dolj), 1 leu; Marin Stan Onicala (Sadova), 1 leu; Iota Sfetcovici (Sadova), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 687; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 2.245 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune » 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei”, contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestresirentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOALA ORTODOXĂ SÂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.
Limbile Franceză, Germană vor-
bite, muzică, pictură, pian, croitorie
de familie. Bucătărie, cultura gândi-
rilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croi-
toria în 3 ani. Se lucrează rochii bine
și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase,
ștofe de haine și tot felul de pânzeturi
și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere,
ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit,
făcut ca cre și tors.

Se primește goșoi pentru tras
borangicului cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,
Preotul Iconom, C. IONESCU.

Cel mai mare și vast magazin și singurul care vinde eftin.

Dilnic sosesc Încălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.

» » » Nasturi » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» Lack cu Elastic sau Șireturi » 12.95, 13.95, 14.95.

» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.

» Chevreau cu Elastic » 12.95, 13.95, 14.95.

» » » Nasturi » 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi Lei 10.95, 12.95, 13.95.

» » » Botoni » 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» » Colori » » » 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

» Gems cu Nasturi și Șireturi » 7.95, 8.95, 9.95.

Pantofi de Chevreau albi decolțați » 5.95, 6.95.

Idem cu Șireturi și Nasturi » 6.95, 7.95, 8.95.

Idem de Lack diferite forme » 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.

În tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori,

și Negre pentru Dame Lei 2.50.

» Bărbați » 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă

pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea
Victoriei No. 27, alături de Poliția

Capitalăi, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de
5% din prețurile însemnate, prezentând
cuponul.